

Острів знань, шляхетності й віри в майбутнє Гімназії, в якій навчалася Олена Теліга, – 100 років!

Микола ЯСЕНЬ,
Ольга ПРОКОПЧУК (фото)

Постала вона за проектом видатного архітектора В. Осмака ще 1912 року як приватна жіноча гімназія. Засновницю цього елітного закладу А. Жекуліну сьогодні шанобливо величають то пані, то мадам Аделаїдою. Збереглося скромне оголошення про набір учениць до гімназії, яке 1914 року подала «Губернська газета» (№39). У просторому приміщенні з високими стелями навчалася багато славних (у майбутньому) українок, зокрема й поетеса Олена Теліга.

– Нині наша школа – навчальний заклад I–III ступенів, – розповідає його директор Оксана АДАМЕНКО. – Маємо 16 класів (початкова школа – шість, середня – сім, старша – три класи), 334 учні та 39 працівників. Усі вони, крім одного, – з вишівською педагогічною освітою. Переважна більшість учителів має вищу кваліфікаційну категорію, чимало – звання «вчитель-методист» або «старший учитель». Колегіальний орган управління нашою школою – педагогічні ради. Останнім часом ми впроваджуємо новітні форми й моделі їхнього проведення: це педрада «колективне мислення», семінар-практикум, педрада-дискусія чи дебати або «круглий стіл». Значну увагу приділяємо атестації педагогічних кадрів. Для мене і кожен учитель, і кожен учень – особистість, яка потребує ін-

Цю будівлю видно здалеку. Не тому, що спеціалізована школа №138 – одна з найвищих у Києві, а тому, що, на відміну від сучасних помпезних «свічок», не затінює сонця, а, мовби його земна донька, випромінює навсбіч тепле, життєдайне світло, аж сяє з воістину живого, не урбанізованого острівця чистого простору. Є тут навіть делікатний безприв'язний цуцик, який не так охороняє давню споруду, як довірливо вдивляється в очі й запрошує всіх до неї. Коли переступаєш поріг чотириповерхового світло-блакитного дива, то відразу відчуваєш: ти – саме в тій школі, яку за всіх часів звично називають рідною домівкою.

дивідуального підходу. Посада, на якій працюю, – це водночас покликання й професія, поєднання в одній особі педагога, психолога й вихователя, тактика освітнього процесу та стратегія діяльності й розвитку закладу. Мета його чітка: закласти основи сучасних знань, виховати активного громадянина України, утвердити переконання, що в кожного випускника є всі шанси на успіх у житті.

Через коридор від скромного кабінету директора – бібліотека. Заходиш – і відразу хочеться стати постійним відвідувачем книгозбірні: затишна, світла, вона зберігає на стелажах тридцять тисяч томів. Деякі з них унікальні, чимало рідкісних видань. Тут священнодіє Людмила Манжола (до речі, власниця великої колекції стародавніх українських рушників та вишиванок, однієї із яких – сто років). Під час розмови з досвідченим книголюбом ще раз переконаєшся: у вихованні немає головного й другорядного, як немає, за Василем Сухомлинським, головної серед багатьох пелюсток, що витворюють красу квітки.

Школа спеціалізується на поглибленому вивченні предметів природничого циклу, має плідні педагогічні традиції й великий інтелектуально-духовний потенціал. Це, так би мовити, офіційні формулювання. Їхня основа – перемоги на всеукраїн-

ських конкурсах, активна участь учнів у діяльності Малої академії наук, тісна взаємодія з вищими навчальними закладами. Якщо ж неофіційно, то школа (її дехто називає то гімназією, то ліцеєм) стала надійним осе-

редком справжньої шляхетності, чесності, порядності, добротворення. А ще, як наголошує голова профспілкового комітету Раїса КАЮН, учителі та учні з великим умінням і натхненням проводять «Покрову-фест» (тиждень усі ходять у вишиванках, смакують козацькою кашею), свято Миколая, пісенний вернісаж «Червона рута», колективні запитини до школи ранньої весни...

Отож є чим зустрічати сторіччя улюбленої школи! На жаль, небезрозумно оком видно й проблеми. Потребує капітального ремонту спортивна зала, дрібними сльозами плаче дах, бо соромно і перед славною історією колишньої гімназії, і перед квітневим сонцем, яке ось-ось по-учнівському допитливо зазирне крізь діряву стелю до справді сучасної школи. Та й територію біля школи можна було б перетворити на майданчик для фізкультурних дійств. Воістину здійсненні мрії! Одна з них така: якби ж то хтось із народних обранців чи колишніх учнів узяв під безкорисливу опіку цей своєрідний столичний острів знань, шляхетності й віри в майбутнє!

50
СОЧИНЕНЬ ГОЛОМ.

ПРОИЗВЕДЕНІЯ

(1834 – январь 1842)

не вошедши въ первое издание